

УДК 346.1

**ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ТА
ІНШІ ФОРМИ СПІВПРАЦІ В КОНТЕКСТІ
ЦИФРОВІЗАЦІЇ: ПРАВОВІ АСПЕКТИ**

Вінник Оксана Мар'янівна,
доктор юридичних наук, професор, член-
кореспондент НАПрН України,
головний науковий співробітник відділу
правового забезпечення ринкової економіки
Науково-дослідного інституту
приватного права і підприємництва імені
академіка Ф. Г. Бурчака НАПрН України (Київ)

Стаття присвячена проблемам використання державно-приватного партнерства (ДПП) в процесі цифровізації економіки та інших сфер суспільного буття. Лаконічні положення про цю форму співпраці держави/територіальних громад з приватним бізнесом закріплено в Концепція розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018-2020 роки, що була схвалена Кабінетом Міністрів України на початку 2018 р. Разом з тим, можливість використання ДПП для вирішення проблем цифровізації (стимулювання її переваг та зменшення пов'язаних з нею ризиків) не викликала відповідної реакції законодавця, державних структур та науковців, які в основному зосереджуються на питаннях використання ДПП з метою посилення кібербезпеки. Проте ДПП – універсальна форма співпраці держави/територіальних громад з бізнесом, що дозволяє вирішувати значний спектр проблем, пов'язаних з цифровізацією, в тому числі і у боротьбі з COVID-19 (як про це свідчить досвід Китаю та Індії). Визначаються переваги ДПП порівняно із запропонованим в одному із законопроектів («Про стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні») спеціального режиму господарювання для цифрового бізнесу. Аналізуються положення Закону України про ДПП з точки зору використання такого партнерства для реалізації проектів, спрямованих на суспільно корисне використання цифрових технологій. Виявляються прогалини в Законі України про ДПП, зокрема щодо форм участі в партнерстві уповноважених органів держави, та пропонуються шляхи вдосконалення законодавства.

Ключові цифровізація; державно-приватне партнерство;
слова: державний партнер; приватний партнер; уповноважені органи; вдосконалення законодавства

Вже понад 20 років триває в Україні цифровізація економіки та інших сфер суспільного буття, проте цей процес набув небувалого прискорення протягом останніх років, а цьогорічна коронавірусна пандемія, особливо запроваджений навесні багатьма країнами тотальний карантин, поставила надбання цифрових технологій в центр суспільного буття, завдяки можливості забезпечити в режимі онлайн як

ділове, так і приватне спілкування, різноманітні бізнес-операції тощо. А брак медичного персоналу, зумовлений значною мірою ризиками лікування короно хворих пацієнтів (звільнення, хвороби і навіть смерть від КОВІД-19 медичних працівників), далеко не ідеальний стан медицини та її забезпечення в багатьох державах (включно з Україною), що призводить до відтоку медиків в країни з кращими умовами життя та праці, – все це стимулювало пошук нестандартних рішень, серед яких – використання роботів, що виконують роботу молодшого медперсоналу. Показовими в цьому є, зокрема, Китай та Індія (з її вельми складною ситуацією щодо великої кількості хворих на КОВІД-19 та пов'язаних з цієї хворобою смертей), котрі започаткували важливі суспільно-корисні новації у формі співпраці цифрового бізнесу з медичними закладами (в тому числі державними), в яких лікуються хворі на КОВІД-19 [1; 2]. Якщо в Китаї роботи використовуються переважно для дезінфекції [1], то і в Індії – для ширшого кола робіт в лікарнях: вимірювати життєво важливі показники хворих, а також зв'язувати їх з родичами і лікарями за допомогою камер і прикріпленого до грудей робота екрану [2]. Це яскравий приклад взаємодії медичних закладів із роботехнічними компаніями (зокрема, Invento і Milagrow Robotics в Індії) на спільне благо – подолання наслідків коронавірусної пандемії. Отже, здавна відома користь співпраці знову доводиться в сучасних екстремальних умовах.

Подібні форми співпраці є вельми актуальними (з огляду на згадані обставини), але водночас – в ракурсі цифровізації слабо забезпечені з правової точки зору та малодосліджені, що посилює злободенність цієї проблеми та необхідність її якнайшвидшого вирішення. Слід, однак, зауважити що окремі напрями пов'язаною з цифровізацією співпраці у формі ДПП досліджуються досить активно (як за кордоном, так і в Україні), зокрема щодо кібербезпеки [3; 4; 5; 6; 7; 8], проте без особливого акценту на правові аспекти. Разом з тим, ДПП – більш універсальна форма співпраці, придатна для вирішення широкого кола проблем цифровізації в різних галузях економіки та інших сферах життя суспільства [9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16; 17] і, відповідно, така, що потребує адекватного правового забезпечення в сучасних умовах, коли з'являються нові загрози для суспільного благополуччя. Ця стаття має за мету порушити цю проблему в Україні та запропонувати можливі шляхи її вирішення.

Отже, співпраця (як спільна діяльність двох і більше осіб з метою досягнення спільних цілей, обопільно бажаних результатів) – обов'язкова ознака життя в суспільстві, включаючи й сферу господарювання. Остання є яскравим прикладом оптимального збалансування публічних (державно організованого суспільства, територіальних громад) та приватних інтересів бізнесу задля реалізації суспільно значущих проектів і, відповідно, вирішення

критично важливих для суспільства проблем. Саме подібна співпраця дозволяє більш-менш оптимально врахувати ці категорії інтересів з метою забезпечення ефективності та соціального спрямування ринкової економіки як однієї з її основних конституційних засад (ч. 4 ст. 13 Конституції України).

Взаємодія вищезгаданих носіїв публічних та приватних інтересів може здійснюватися в різних формах, зокрема:

організаційно-правовій (шляхом створення господарських організацій з участю в них держави/територіальної громади та суб'єктів підприємництва, зокрема акціонерних товариств, створених, зокрема, в процесі корпоратизації чи приватизації, в яких зберігається істотна участь держави/територіальної громади (ч. 2 ст. 22, ч. 3 ст. 24 Господарського кодексу України/ГК України [18]);

шляхом запровадження спеціального (зазвичай сприятливого) правового режиму для суб'єктів господарювання, що реалізують пріоритетні інвестиційно-інноваційні проекти [19; 20; 21], в т.ч. на певних територіях (територіях пріоритетного розвитку, у спеціальних (вільних економічних зонах) [22], виключній (морській) економічній зоні [23]), у певних сферах діяльності [24], щодо певних утворень на зразок наукових, технологічних та індустріальних парків [20; 25; 26], а також запропонований в поданих законопроектах, зокрема «Про стимулювання розвитку цифрової економіки» [27]), попри закріплені в Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018-2020 роки (далі – Концепція) [28] положення про використання ДПП з метою цифрової трансформації;

співрегулювання за участю держави та саморегулювальних організацій, яким делегуються окремі функції щодо регулювання певного виду господарських відносин [29 ч. 3 ст. 56; 30; 31]);

державно-приватне (або публічно-приватне) партнерство (далі – ДПП) [32].

Співпраця носіїв публічних інтересів (держави, територіальних громад в особі органів місцевого самоврядування) з приватним бізнесом набуває ознак ДПП за наявності специфічних умов, визначених Законом «Про державно-приватне партнерство» [32] (Закон про ДПП), в якому значною мірою враховано зарубіжний досвід.

Рушійною силою (поштовхом) до співпраці у формі ДПП є обопільна заінтересованість сторін, хоча інтереси можуть відрізнятися (у держави/територіальної громади – задоволення певної категорії публічних інтересів, у представника приватного бізнесу – в одержанні вигоди від такої співпраці у формі різного роду сприяння з боку держави/органу місцевого самоврядування й в кінцевому підсумку – отримання прибутку чи іншого соціально-економічного результату).

До основних переваг ДПП належать: швидкість та ефективність реалізації суспільно значущих проектів; сприятливе для споживачів співвідношення ціни та якості завдяки оптимального розподілу між партнерами ризиків та управління ними; ефективність від інтеграції проектування і будівництва об'єктів громадської інфраструктури з фінансуванням, експлуатацією та технічним обслуговуванням / модернізацією; створення доданої вартості шляхом взаємодії між державними органами/органами місцевого самоврядування та суб'єктами підприємництва, зокрема, шляхом інтеграції та спільного поєднання накопиченого в державному і приватному секторах навичок, знань і досвіду щодо реалізації інвестиційних проектів; компенсація «вузьких місць» в економіці за рахунок більш високої продуктивності праці і капіталовкладень партнерів у реалізацію проектів; запровадження інновацій та поліпшення якості надання публічних послуг, посилення відповідальності за неякісне їх надання шляхом стимулювання ефективності управління та регулювання у цій сфері; забезпечення ефективності використання державних активів в інтересах всіх користувачів публічних послуг; розвиток інфраструктури (портів, шляхів сполучення тощо).

Разом з тим ДПП притаманні й ризики, найбільш серйозними з яких є: зменшення конкуренції на ринку, де діють учасники ДПП; ризик незавершених проектів ДПП через можливу неспроможність приватного партнера забезпечити їх виконання та складність його заміни. Хоча остання редакція Закону про ДПП значною мірою врахувала ці ризики, однак їх ймовірність залишається.

Цифровізація – доволі складний процес, що має як позитивний вплив на економіку та інші сфери суспільного буття, так і пов'язаний зі значними ризиками, в тому числі зростанням кількості зловживань цифровими технологіями (включно із кіберзлочинністю), негативними наслідками непродуманого (недбалого) використання надбань цифрових технологій (штучного інтелекту, зокрема). Держава не встигає своєчасно реагувати на потреби та ризики цифровізації, що зумовили поширення саморегулювання в цій сфері, а згодом – визнання державою необхідності співрегулювання: поєднання можливостей державного регулювання із саморегулювальними властивостями цифровізованих сфер економіки. Проте потенціал ДПП, про доцільності використання якого йдеться в Концепції, залишається незатребуваним.

Найпоширенішою моделлю ДПП в Україні є концесійна, але вона не завжди прийнятна за певних обставин. І хоча в законопроекті «Про стимулювання цифровізації в Україні» йдеться про запровадження спеціального сприятливого режиму господарювання для суб'єктів цифрового підприємництва. Проте подібна форма співпраці

(спеціальний режим) використовується переважно в країнах перехідної економіки (колишнього соцтабору) на противагу країнам традиційно розвинених і соціально спрямованих ринкових відносин, оскільки така співпраця:

не є персоніфікованою (охоплює заздалегідь не визначене коло суб'єктів підприємництва);

неможливо більш-менш точно визначити результати такої співпраці та їх ефективно проконтролювати;

подібний режим є пільговим і тому нерідко розглядається як своєрідна дискримінація, оскільки під дію пільг підпадають не всі суб'єкти підприємництва, а певне їх коло; при цьому суспільно корисний результат від їх діяльності – не гарантований;

у разі неотримання очікуваного суспільно-корисного ефекту від такого режиму втрати від надання пільг/переваг нічим не компенсуються;

загроза економічній конкуренції від введення подібного режиму (знову ж таки через нерівні умови господарювання) нерідко не виправдовує отримані результати;

загалом спеціальні режими господарювання часто-густо використовуються недобросовісними суб'єктами бізнесу для отримання незаслуженої вигоди.

ДПП в противагу спеціальним (зазвичай пільговим) режимам господарювання, хоча і містить низку ризиків (в тому числі щодо зменшення конкуренції на ринку, де діють учасники ДПП), проте вони за своїми масштабами зазвичай є значно меншими; у разі неспроможності приватного бізнесу завершити виконання проектів ДПП законодавець передбачив відповідні механізми (кредитора як учасника відносин ДПП); контроль за перебігом виконання проектів ДПП покладається на відповідні органи із закріпленими на рівні закону про ДПП повноваженнями; права та обов'язки учасників ДПП більш визначені, як і їхня відповідальність; співпраця у формі ДПП є більш конкретизована, що фіксується в угоді ДПП, положення якої за наявності відповідних обставин можуть уточнюватися, виконання договірних зобов'язань – щорічно контролюється. І насамкінець: ДПП – більш поширена в країнах цивілізованої ринкової економіки форма співпраці носіїв публічних (насамперед держави) та приватних (суб'єктів підприємництва), ніж спеціальні режими господарювання, які використовуються лише за крайньої потреби.

Хоча в Україні ДПП представлено переважно договорами концесії, однак щодо реалізації проектів, подібних до згаданої співпраці медичних закладів і цифрового, зокрема робото технічного,

бізнесу) більше підходить договір про спільну діяльність. Проте варто проаналізувати чинне законодавство з точки зору придатності нормативно-правового регулювання для встановлення відносин ДПП з метою стимулювання цифровізації (суспільно важливих проєктів), попередження пов'язаних з нею загроз (неконтрольоване використання цифрових ресурсів на зразок штучного інтелекту, кіберзагрози тощо).

Як вже зазначалося, про використання ДПП в процесі цифровізації йдеться в Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018-2020 роки [28], проте подальший практичних кроків щодо цього не було здійснено, в тому числі щодо нормативно-правового регулювання. У зв'язку з цим, слід звернутися до Закону України про ДПП [32], в якому:

– ДПП визначено як співробітництво між державою Україна, Автономною Республікою Крим, територіальними громадами в особі відповідних державних органів, що згідно із Законом України «Про управління об'єктами державної власності» здійснюють управління об'єктами державної власності, органів місцевого самоврядування, Національною академією наук України, національних галузевих академій наук (державних партнерів) та юридичними особами, крім державних та комунальних підприємств, установ, організацій (приватних партнерів), що здійснюється на основі договору в порядку, встановленому цим Законом та іншими законодавчими актами, та відповідає ознакам державно-приватного партнерства, визначеним Законом про ДПП;

– учасниками відносин ДПП є: **державний партнер; приватний партнер; кредитор** - будь-яка фінансова установа, міжнародна фінансова організація, що надала чи має намір надати боргове фінансування або видала гарантію приватному партнеру для виконання ним зобов'язань за договором, укладеним в рамках ДПП; **радник** - фізична та/або юридична особа, яка за договором бере на себе зобов'язання щодо надання послуг у процесі підготовки проєкту, що здійснюється на умовах ДПП; при цьому *на стороні партнерів* можуть виступати кілька осіб: на стороні **приватного партнера** у договорі, укладеному в рамках ДПП, можуть виступати декілька осіб, які відповідно до Закону про ДПП можуть бути приватними партнерами і відносини між якими та порядок визначення приватного партнера для представництва інтересів інших приватних партнерів у відносинах з державним партнером визначаються умовами договору, укладеного між приватними партнерами, або умовами договору, укладеного в рамках ДПП (такі особи несуть солідарну відповідальність за зобов'язаннями, передбаченими договором, укладеним в рамках ДПП); **державним партнером** у договорі, укладеному в ДПП, одночасно можуть виступати декілька органів державної влади та/або органів місцевого самоврядування, Національна академія наук України, галузеві академії наук; при цьому права та обов'язки зазначених осіб щодо їх спільної участі у

договорі, укладеному в рамках ДПП, визначаються договором, укладеним між ними; крім того, за рішенням державного партнера на стороні державного партнера у договорі, укладеному в рамках ДПП, можуть брати участь державне, комунальне підприємство, установа, організація, господарське товариство, 100 відсотків акцій (часток) якого належать державі, територіальній громаді чи Автономній Республіці Крим, на яких може бути покладено виконання окремих зобов'язань у договорі, укладеному в рамках ДПП (державний партнер несе субсидіарну відповідальність за зобов'язаннями такого підприємства, установи, організації або господарського товариства відповідно до договору, укладеного в рамках ДПП);

–ознаками ДПП як особливої форми співпраці є: 1) створення та/або будівництво (нове будівництво, реконструкція, реставрація, капітальний ремонт та технічне переоснащення) об'єкта державно-приватного партнерства та/або управління (користування, експлуатація, технічне обслуговування) таким об'єктом; 2) довготривалість відносин (від 5 до 50 років); 3) передача приватному партнеру частини ризиків у процесі здійснення ДПП; 4) внесення приватним партнером інвестицій в об'єкт ДПП;

– одними з основних принципів ДПП є узгодження інтересів державних та приватних партнерів з метою отримання взаємної вигоди, визначення приватного партнера, як правило, на конкурсних засадах, справедливий розподіл між державним та приватним партнерами ризиків щодо проектів ДПП тощо;

– перелік сфер, в яких можливим є застосування ДПП, є відкритим; за рішенням державного партнера ДПП може застосовуватися в інших, ніж зазначені в ст. 4 Закону про ДПП, сферах діяльності, які передбачають надання суспільно значущих послуг¹, крім видів господарської діяльності, які відповідно до закону дозволяється здійснювати виключно державним підприємствам, установам та організаціям;

– пріоритетною є договірна форма здійснення ДПП (із застосування таких договорів, як концесійний договір, договір управління майном (виключно за умови передбачення у договорі, укладеному в рамках ДПП, інвестиційних зобов'язань приватного партнера); договір про спільну діяльність; інші договори в тому числі змішані;

– об'єктами ДПП є: існуючі, зокрема відтворювані (шляхом реконструкції, реставрації, капітального ремонту та технічного переоснащення) об'єкти, що перебувають у державній або

---

¹ Суспільно значущі послуги - послуги, спрямовані на забезпечення суспільних інтересів та потреб, що надаються необмеженому колу користувачів (споживачів) та/або надання яких має забезпечуватися органами державної влади, органами місцевого самоврядування або державними, комунальними підприємствами, установами, організаціями, господарськими товариствами, 50 і більше відсотків акцій (часток) яких належать державі, територіальній громаді чи Автономній Республіці Крим (ст. 1 Закону України про ДПП).

комунальній власності чи належать Автономній Республіці Крим, або майно господарських товариств, 100 відсотків акцій (часток) якого належить державі, територіальній громаді чи Автономній Республіці Крим; створювані або новозбудовані об'єкти відповідно до договору, укладеного в рамках ДПП. Об'єкт ДПП може складатися з майна, що перебуває на балансі кількох державних, комунальних підприємств, установ, організацій, майна господарських товариств, 100 відсотків акцій (часток) яких належать державі, територіальній громаді чи Автономній Республіці Крим;

– фінансування ДПП може здійснюватися за рахунок: фінансових ресурсів приватного партнера; фінансових ресурсів, запозичених в установленому порядку; коштів державного та місцевих бюджетів; інших джерел, не заборонених законодавством;

– контроль та моніторинг за виконання проектів ДПП та проведенням завершальної оцінки здійснюється партнерами, проте вирішальне слово за носіями публічних інтересів: такий контроль та моніторинг здійснюють державний партнер, інші державні органи та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи відповідно до їхніх повноважень у порядку, встановленому законом та/або договором, укладеним в рамках ДПП; приватні партнери надають державним партнерам інформацію про виконання договору, укладеного в рамках ДПП, у порядку, передбаченому договором, укладеним в рамках ДПП; моніторинг виконання договорів, укладених в рамках ДПП, здійснюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері ДПП, шляхом отримання щорічних звітів від державних партнерів про виконання договору, укладеного в рамках державно-приватного партнерства, що надаються в порядку та згідно з формою, затвердженою центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері ДПП; після закінчення виконання договору, укладеного в рамках ДПП, уповноваженими органами проводиться завершальна оцінка здійснення ДПП: метою завершальної оцінки здійснення ДПП є узагальнення результатів виконання договору, укладеного в рамках ДПП, виявлення проблем та аналіз ризиків, що виникли під час реалізації проекту, що здійснювався на умовах ДПП, а також у разі необхідності підготовка пропозицій про внесення змін до законодавства; за результатами проведеної завершальної оцінки здійснення ДПП готується звіт, що надсилається центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері державно-приватного партнерства, для аналізу.

Найавне в Україні регулювання відносин ДПП (враховуючи Закон про ДПП та низку прийнятих у відповідність з ним нормативно-правових актів) є більш-менш ґрунтовним (якщо порівнювати з аналогічним регулюванням інших країн, переважно колишнього соцтабору – Польщі, Латвії, Хорватії, Словенії [33, с. 149-192]. Разом з тим, поза увагою законодавця залишилися участь у цих відносинах:

–заінтересованих в реалізації проектів ДПП міністерств/відомств, в тому числі Міністерства охорони здоров'я України при реалізації проектів співпраці медичних закладів із суб'єктами цифрового бізнесу (якщо це міністерство не виступає державним партнером, що притаманно для ДПП регіонального рівня);

–Міністерство цифрової інформації [34] з огляду на цифровізаційні процеси, що мають бути задіяними в ході виконання проектів ДПП;

–досить популярна в країнах ринкових відносин корпоративна форма ДПП, доцільність використання якої вже була висвітлена на монографічному рівні [33].

Отже, потребує вдосконалення і Закон про ДПП, в який варто включити положення про участь в цих відносинах (з функціями контролю та моніторингу) міністерств/відомств, що опікуються певними питаннями ДПП, проте не виступають як державні партнери (у разі, наприклад, регіонального ДПП за участю органів місцевого самоврядування, комунальних підприємств/установ), а також Мінцифри України. Крім того, мають бути визначені основні засади співпраці зазначених органів та координації їх діяльності з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику щодо ДПП (ст. 22 Закону про ДПП). При цьому наявність головного уповноваженого в країні з питань ДПП органу не має принижувати ролі профільних міністерств/відомств, які мають бути задіяні в контролі за ДПП на всіх стадіях (від започаткування до оцінки результатів) з питань їхньої компетенції (будівництво, охорона здоров'я, транспорт, шляхи сполучення, надання комунальних та інших соціально значущих послуг). В законопроекти (а згодом – закони), спрямовані на стимулювання цифровізації, доцільно включати положення щодо ДПП як можливої форми співпраці носіїв публічних інтересів (держави, АР Крим, територіальних громад) та цифрового бізнесу для реалізації конкретних суспільно значущих (на державному чи регіональному рівнях) проектів, що забезпечують вирішення нагальних проблем (в тому числі подібних до згаданих випадків допомоги лікарням в умовах браку медичного персоналу та наявних загроз, пов'язаних з інфікуванням від хворих на КОВІД-19, а також застосування ініційованих МОЗ нових цифрових інструментів, що мають допомогти в боротьбі з цією хворобою [35]).

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Технології проти епідемії: роботи працюють в китайських лікарнях. URL: <https://creativity.ua/science-and-technology/tekhnologii-proti-epidemii-roboty-pratsiuiut-v-kytayskykh-likarniakh/> (дата звернення: 23.11.2020).

2. У лікарнях Індії роботи допомагають лікарям доглядати за хворими на корона вірус. URL: <https://apostrophe.ua/ua/article/lime/learn/2020-11-13/v-bolnitsah-indii-robotyi-pomogayut-vracham-uhajivat-za-bolnyimi-koronavirusom/36193> (дата звернення: 15.11.2020).

3. Public-Private Partnerships for Cybersecurity. URL: <HTTPS://WWW.EUROPARL.EUROPA.EU/LEGISLATIVE-TRAIN/THEME-CONNECTED-DIGITAL-SINGLE-MARKET/FILE-PUBLIC-PRIVATE-PARTNERSHIPS-FOR-CYBERSECURITY> (дата звернення: 27.10.2020).

4. Madeline Carr. Public-private partnerships in national cyber-security strategies. URL: https://www.chathamhouse.org/sites/default/files/publications/ia/INTA92_1_03_Carr.pdf (дата звернення: 27.10.2020).

5. Державно-приватне партнерство у сфері кібербезпеки: міжнародний досвід та можливості для України: аналітична доповідь. Національний інститут стратегічних досліджень. Київ 2018. URL: http://old2.niss.gov.ua/content/articles/files/AD_Dubov_206x301_pp1-84_press-b44d7.pdf (дата звернення: 23.11.2020).

6. Крутлов В.В. Державно-приватне партнерство у сфері кібербезпеки. URL: www.pubadm.vernadskyjournals.in.ua/journals/2018/3_2018/13.pdf (дата звернення: 23.11.2020).

7. Прав Р.Ю. Роль механізму державно-приватного партнерства у розвитку кібербезпеки України на сучасному етапі. URL: <http://www.investplan.com.ua/?op=1&z=6889&i=22> (дата звернення: 23.11.2020).

8. Безкоровайна Н.М. Передумови застосування державно-приватного партнерства у сфері кібербезпеки на місцевому рівні // Захист прав, свобод і безпеки людини в інформаційній сфері в сучасних умовах. Матеріали другої науково-практичної конференції 21 травня 2020 року Київ. 2020. С. 313-319. URL: http://ippi.org.ua/sites/default/files/verstka_tezu.pdf (дата звернення: 27.10.2020).

9. Accelerating digital transformation with public-private partnerships. URL: <https://www.tech.gov.sg/media/technews/accelerating-digital-transformation-with-public-private-partnerships> (дата звернення: 24.10.2020).

10. Public Private Partnerships Shaping Europe's digital future. URL: <https://ec.europa.eu/digital-single-market/en/public-private-partnerships> (дата звернення: 24.10.2020).

11. Evolving to Work Better Together: Public-Private Partnerships for Digital Payments. By Tobias Adrian. URL: <https://www.imf.org/en/News/Articles/2020/07/22/sp072220-public-private-partnerships-for-digital-payments> (дата звернення: 24.10.2020).

12. Paddy Baker. French Central Bank Chief Eyes Public-Private Partnership for Possible Digital Euro. URL: <https://www.coindesk.com/french-central-bank-digital-euro-cbdc> (дата звернення: 24.10.2020).

13. Digital Social Entrepreneurs as Bridges in Public-Private Partnerships. URL: <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/19420676.2018.1541006> (дата звернення: 24.10.2020).

14. Louis Witters, Revital Marom, and Kurt Steinert. Alcatel-Lucent. The Role of Public-Private Partnerships in Driving Innovation . URL: https://www.wipo.int/edocs/pubdocs/en/wipo_pub_gii_2012-chapter2.pdf (дата звернення: 24.10.2020)

15. PPP (Public-Private Partnership) model as a new way of digital transformation. URL: <https://cress.soc.surrey.ac.uk/web/events/ppp-public-private-partnership-model-new-way-digital-transformation> (дата звернення: 24.10.2020).

16. The Role of Public-Private Partnership in Innovating Digital Service ... URL: <https://www.ispionline.it/.../role-public-private-partnership-innovating-digital-service-23305> (дата звернення: 24.10.2020).

17. Public-private partnerships hold the key to future development ... URL: <https://news.microsoft.com/.../public-private-partnerships-hold-the-key-to-future-development/> (дата звернення: 24.10.2020).

18. Господарський кодекс України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text> (дата звернення: 23.10.2020).

19. Про інноваційну діяльність: Закон України від 04.07.2002 // Офіційний вісник України. 2002. № 31. Ст. 1447.

20. Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків: Закон України від 16.07.1999 // ВВР. 2006. № 22. Ст.182.

21. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні: Закон України від 08.09.2011 // ВВР України. 2012. № 19-20. Ст.166.

22. Про загальні засади створення і функціонування спеціальних (вільних) економічних зон: Закон України від 13.10.1992 // ВВР України. 1992. № 50. Ст.676.

23. Про виключну (морську) економічну зону України: Закон України від 16.05.1995 // Відомості Верховної Ради України. 1995. № 21. Ст. 152.

24. Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій: Закон України від 14.09.2006 // ВВР України. 2006. № 45. Ст. 434.

25. Про наукові парки: Закон України від 25.06.2009 // ВВР України. 2009. № 51. Ст.757.

26. Про індустріальні парки: Закон України від 21.06.2012 // Голос України від 04.08.2012 № 142.

27. Про стимулювання розвитку цифрової економіки в Україні: Проект Закону України від 02.11.2020 № 4303 / Офіційний веб-портал Верховної Ради України. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=70298 (дата звернення: 05.11.2020).

28. Концепція розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018-2020 роки: схвалено розпорядженням Кабінету Міністрів України від 17 січня 2018 р. № 67-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/67-2018-%D1%80#Text> (дата звернення: 08.07.2020).

29. Про телекомунікації: Закон України від 18 листопада 2003 року. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1280-15#Text> (дата звернення: 22.11.2020).

30. Про затвердження Положення про реєстр саморегульованих організацій фінансових установ: Розпорядження Держфінпослуг від 26.07.2005. № 4380. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0885-05#Text> (дата звернення: 22.11.2020).

31. Положення про об'єднання професійних учасників фондового ринку: затв. Рішенням Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку від 27.12.2012 № 1925. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0182-13#Text> (дата звернення: 22.11.2020).

32. Про державно-приватне партнерство: Закон України від 1 липня 2010. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2404-17?find=1&text=%D1%81%D1%83%D1%81%D0%BF%D1%96%D0%BB%D1%8C%D0%BD%D0%BE+%D0%B7%D0%BD%D0%B0%D1%87%D1%83%D1%89%D1%96+%D0%BF%D0%BE%D1%81%D0%BB%D1%83%D0%B3%D0%B8#Text> (дата звернення: 20.11.2020).

33. Вінник О. М. Корпоративна форма державно-приватного партнерства: проблеми правового забезпечення на тлі світового досвіду: Монографія. Суми: Вид-во МакДен, 2012. 204 с.

34. Питання Міністерства цифрової трансформації: постанова Кабінету Міністрів України від від 18 вересня 2019 р. № 856. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/856-2019-%D0%BF#Text> (дата звернення: 09.11.2020).

35. МОЗ працює над впровадженням 8 цифрових інструментів для боротьби з COVID-19, - заступник міністра охорони здоров'я Кучер. URL: https://sensor.net/ua/news/3233084/moz_pratsyuye_nad_vprovadjennyam_8_tsyfrovyyh_instrumentiv_dlya_borotby_z_covid19_zastupnyk_ministra (дата звернення: 25.11.2020).

**PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP AND OTHER FORMS OF COOPERATION IN
THE CONTEXT OF DIGITALIZATION: LEGAL ASPECTS**

Vinnyk O. M., Doctor of Legal Sciences, Professor,
Corresponding Member of NALS of Ukraine, Main Researcher
of the of the department of legal support of a market
economy of the Academician F. H. Burchak Scientific
Research Institute of Private Law and Entrepreneurship of
NALS of Ukraine (Kyiv)

Keywords: digitalization; public-private partnership; state partner; private partner; authorized bodies; improving legislation

The article is devoted to the problems of using public-private partnership (PPP) in the process of digitalization of the economy and other spheres of public life. Concise provisions on this form of cooperation of the state or territorial communities with private business are enshrined in the Concept of Digital Economy and Society of Ukraine for 2018-2020, which was approved by the Cabinet of Ministers of Ukraine in early 2018. However, the possibility of using PPP to solve digitalization problems (stimulating its benefits and reducing the risks associated with it) did not provoke a response from the legislature, government agencies and academics, who mainly focus on the use of PPPs to enhance cybersecurity. However, PPP is a universal form of cooperation between the state or territorial communities and business, which allows to solve a wide range of problems related to digitalization, including in the fight against COVID-19 (as evidenced by the experience of China and India). The advantages of PPP in comparison with the special management regime for digital business proposed in one of the bills (“On Stimulating the Development of the Digital Economy in Ukraine”) are determined. The provisions of the Law of Ukraine on PPP from the point of view of using such partnership for realization of the projects directed on socially useful use of digital technologies are analyzed. Gaps in the Law of Ukraine on PPP are identified, in particular regarding the forms of participation in the partnership of authorized state bodies, and ways to improve the legislation are proposed.